

Hồi thứ tám mươi hai

Cạn Nồi Lòng Đang Thì Hóa Bàn

Cao Thanh Vân thấy trước mắt sáng lòa. Y nhìn mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường. Nàng chưa đầy ba chục tuổi, nhan sắc khiến cho người ta phải rung động.

Cao Thanh Vân tuy đã tiên liệu Tử y ngọc tiêu Ngô Đình Hương nhất định là con người xinh đẹp, nhưng y không ngờ nhan sắc của nàng lại kiều diễm đến thế này.

Y lấy con mắt thích khách để nhận xét và phán đoán sắc đẹp của thiếu phụ, liền nhận ra cái làm cho người ta rung động không phải ở nhan sắc mà là ở thân hình óng ả, tư thế nàng đứng cũng thành một kiểu cao thượng khác đời.

Cao Thanh Vân tự hỏi :

- Tại sao thiếu phụ này lại không thích làm cho người ta có ý niệm dâm tà? Nếu nàng đã luyện thành "my thuật" thì phong độ của nàng phải làm cho đàn ông rạo rức trong lòng mới phải chứ?

Y bước vào sảnh đường chấp tay hỏi :

- Phải chăng tôn giá là Diêu phu nhân ?

Thiếu phụ diễm lệ gật đầu hỏi lại .

- Các hạ là ai ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tôn giá là bậc cao minh thử đoán coi tại hạ là ai ?

Ngô Đình Hương nhíu cặp lông mày xinh đẹp nói :

- Té ra các hạ không phải ở Hoài Dương đến đây?

Cao Thanh Vân hỏi lại :

- Tôn giá cũng không phải là Ngô Đình Hương chăng ?

Thiếu phụ xinh đẹp sửng sốt hỏi :

- Ai bảo bản nhân không phải ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ bảo tôn giá chẳng phải là Ngô Đình Hương ?

Thiếu phụ tươi cười hỏi :

- Vậy các hạ bảo bản nhân là ai ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ cũng không biết, nhưng dung nhan tôn giá tươi đẹp khiến cho người ta sinh lòng kính

ái.

Thiếu phụ nghe y nói câu này, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Nàng ngẫm nghĩ một chút rồi thủng thẳng nói:

- Chẳng đâu gì các hạ. Bản nhân đúng là Ngô Đình Hương.

Nàng thanh minh một cách trịnh trọng khiến cho con người đã từng trải sóng gió, nhân lực hơn đời là Cao Thanh Vân không khởi hồ đồ. Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nghe lời nàng nói dường như rất có vẻ thành thực. Nếu nàng là Ngô Đình Hương thực sự thì sao ta không thấy trong người nàng một chút thái độ nào là thâm tà quyết rũ.

Ngô Đình Hương thấy Cao Thanh Vân chau mày suy nghĩ liền hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao lại lợi dụng que hương của bản nhân để đến đây hội diện?

Cao Thanh Vân thấy mình bị dồn nào thế bí, chẳng còn cách nào chối cãi được nữa, liền theo kế hoạch đã định trước, đi vào vấn đề. Y đáp:

- Tại hạ đến thỉnh cầu phu nhân chuẩn cho được gặp một người.

Ngô Đình Hương gạt đi

- Bất cứ là ai bản nhân cũng không tiếp.

Cao Thanh Vân giải thích:

- Không phải tôn giá mà là tại hạ muốn gặp người đó.

Ngô Đình Hương hỏi:

- Vụ này có liên can gì đến bản nhân?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu phu nhân không cho thì thật khó mà gặp y được.

Ngô Đình Hương thản nhiên hỏi lại:

- Người ấy là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ xin thanh minh trước là bất luận có gặp y hay không cũng xin vì phu nhân mà giữ bí mật. Người đó là...

Y nói mỗi lúc một hạ thấp giọng xuống khiến cho Ngô Đình Hương phải tiến gần lại, chú ý lắng tai.

Cao Thanh Vân chưa nói tên người kia ra đột nhiên bước mau tới cửa sổ. Động tác cực kỳ mau lẹ y đá cửa sổ thò đầu nhìn vào.

Cử động này chỉ trong nháy mắt là xong, đủ tỏ Cao Thanh Vân đã tính đúng mức quãng cách, lại hiểu rõ cả chi tiết mở cửa thế nào.

Cao Thanh Vân dừng lại dưới cửa sổ, quay ra nhìn Ngô Đình Hương tủm tỉm cười nói:

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ...

Ngô Đình Hương thoăn thoắt bước tới. Phong độ của nàng rất xinh đẹp. Cử động toàn thân của nàng bao quát từ bước chân đến mớ tóc lật lên lật xuống đều khiến cho người ta này ra một ý niệm yêu đương và kính cẩn. Bất cứ ai đã ngó thấy phong độ của nàng một lần là không quên được nữa. Ngày sau chỉ nhìn bóng sau lưng cũng nhận ra ngay.

Ngô Đình Hương còn cách Cao Thanh Vân bốn, năm bước thì dừng lại. Bên môi nàng thoáng lộ một nụ cười chế diễu. Vẻ mặt trấn tĩnh phi thường, nàng thủng thẳng hỏi :

- Các hạ đã thấy gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đó là người mà tại hạ muốn gặp mặt.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Nơi đây làm gì có người mà các hạ muốn gặp mặt ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ đã trông rõ bóng sau lưng y rồi.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Được lắm. Dù có người đó nữa thì làm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ đã trình bày với phu nhân là giữ vụ này rất bí mật, không tiết lộ ra ngoài.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Bản nhân phải cảm tạ các hạ bằng cách nào về hảo ý mà các hạ giữ bí mật cho ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Phu nhân bất tất phải dò xét tại hạ. Không phải tại hạ đến đây mới nói dè chừng, mà thực ra tại hạ đã điều tra rõ ràng người đó là ai, đồng thời trong tay đã nắm vững bằng chứng.

Ngô Đình Hương nghe Cao Thanh Vân bảo chẳng phải nói dè chừng, đâm ra lòng dạ hồ đồ. Bao nhiêu ý nghĩ từ trước đều bị lật ngược. Dĩ nhiên nàng cần chứng nghiệm xem lời nói của Cao Thanh Vân là chân hay giả .

Nàng hỏi :

- Các hạ muốn hội diện với người đó ư ? Y ở họ gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Y họ Bành. Có đúng không ?

Cao Thanh Vân đã thấy tròn mắt đối phương chiếu ra những tia sát khí rùng rợn. Cái đó chứng tỏ người đàn ông kia họ Bành không còn sai nữa. Bằng không đúng thì nàng bất tất tính đến chuyện giết Cao Thanh Vân để bịt miệng và dĩ nhiên mắt nàng không lộ sát khí.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Các hạ kiếm y có chuyện gì ?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ.

- Nàng biết ta không nói mà cũng cứ hỏi, đủ tỏ nàng muốn kéo dài thời gian. Theo lẽ ra thì kéo dài thời gian cũng chẳng lợi gì cho nàng, mà nàng nên đánh ngay để quyết định mới phải. Vậy cử động này hẳn có thâm ý. Ta hiểu rồi. Bành Xuân Thâm bây giờ ra ngoài coi xem ta có viện binh đến không ? Nếu không có, hẳn sẽ trở lại cùng nàng liên thủ hiệp lực để giải quyết ta một cách mau chóng.

Y lắc đầu đáp :

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Ngô Đình Hương nói ngay .

- Thế thì các hạ cũng khó được gặp y.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Câu này đủ chứng minh phu nhân muốn kéo dài thời gian, dĩ nhiên phu nhân đã nhận được ám hiệu của Bành lão ngũ và hiểu rằng hẳn chưa từng gặp tại hạ, nên hai người bàn tính với nhau đánh chết tại hạ để vĩnh viễn không mở miệng được nữa...

Ngô Đình Hương làm bộ tươi cười hỏi :

- Làm gì có chuyện đó ? Bành lão ngũ là ai ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Xin chờ một chút rồi y sẽ lộ diện có đúng thế không ? Bây giờ hãy tạm gác chuyện đó, tại hạ xin hỏi phu nhân một điều : phu nhân có biết vì lẽ gì mà ban đầu tại hạ tưởng phu nhân không phải là Ngô Đình Hương ?

Câu này quả nhiên khiến cho đối phương thích thú. Tuy nhiên nàng cố giữ vẻ thản nhiên. Có điều nàng mong muốn biết tâm tình của đối phương thành ra không dấu được. Nàng hỏi :

- Có phải các hạ coi không giống chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thực.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Trước kia các hạ đã được gặp bản nhân hay là coi bức họa ?

Cao Thanh Vân :

- Tại hạ chưa được thừa nhận mà cũng không được coi bức họa của phu nhân.

Ngô Đình Hương tức mình hỏi:

- Chưa coi thấy mặt sao lại biết không giống ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Vấn đề này là yếu điểm bao quát cả sự việc. Dhu nhân cùng Diêu Văn Thái, Bành Lão Ngũ và cả tại hạ nữa đã khiến cho cục diện biến thành tình trạng này. Vấn đề là ở điểm đó mà sinh ra.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Câu chuyện có điều phức tạp, hư ảo, khiến cho phu nhân khó hiểu. Vậy tại hạ xin nói vấn đề tất là...

Cao Thanh Vân chưa dứt lời thì bị tiếng kẹt cửa làm cho đứt đoạn.

Y đảo mắt nhìn ra thấy ngoài cửa sổ có người che mặt, cặp mắt loang loáng đang nhìn y chăm chặp.

Cao Thanh Vân nhìn lại trong khoảnh khắc rồi hạ thấp xuống một chút.

Đột nhiên thanh đao rút ra khỏi vỏ đánh keng một tiếng. Ánh hàn quang dàn dụa.

Người che mặt bên ngoài cửa sổ bị luồng đao khí lợi hại của Cao Thanh Vân đẩy lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân trầm giọng nói :

- Các hạ quả là Bành Xuân Thâm. Nếu là người khác thì ít ra phải lùi lại 5,6 bước.

Người che mặt vẫn không lên tiếng, chỉ dương cặp mắt cú vọ lên mà nhìn. Chắc hẳn còn chờ ám hiệu của Ngô Đình Hương để tiện liên thủ tấn công.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Bành huynh đã điều tra ra tiểu đệ đến đây một mình nên yên tâm trở lại đối phó. Thực ra lão huynh lộ diện và tiểu đệ báo danh trước thì lão huynh bắt tất phải phí công ra ngoài điều tra.

Y tâm trí hơn người, dùng lời tuyệt diệu đẩy đối phương vào tình thế không nói không được. Đồng thời y như mỗi mang tên họ của mình.

Người che mặt quả nhiên cất tiếng hỏi:

- Thân thủ của các hạ quả là cao minh. Không hiểu các hạ là cao nhân phương nào ?

Cao Thanh Vân mau lẹ đáp :

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân, ngoại hiệu là Bạch Nhật thích khách.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân ư ? Tên hiệu của các hạ nghe hay đấy.

Người che mặt chuyển động mục quang. Hiển nhiên hẳn đã được nghe thanh danh của Cao Thanh Vân và cũng tiên liệu là một tay cao thủ hạng nhất võ lâm hiện nay.

Hắn nói theo .

- Đúng rồi ! Tại hạ thường nghe nói Cao huynh trước nay đi đâu cũng đi một mình. Giết người giữa ban ngày dễ như trở bàn tay.

Cao Thanh Vân đáp :

- Đó là người ta đồn vậy thôi, chẳng thể tin được. Có điều tiền đệ trước nay hành động việc gì cũng chỉ đi một mình là đúng sự thực. Vì thế mà Bành huynh cùng Ngô phu nhân có giết chết tiểu đệ ở trong nhà này, nhứt định người ngoài chẳng một ai hay.

Người che mặt đáp .

- Bản lĩnh của Cao huynh quả nhiên không phải tầm thường, nên mới hiểu được thân phận của tiểu đệ.

Hắn vừa nói vừa mở tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

Cứ coi bề ngoài thì hắn chỉ chừng ba mươi tuổi, nước da trắng trẻo, mày thanh mắt sáng và răng trắng môi hồng. Thật là một nhân vật phong lưu tuấn tú.

Cao Thanh Vân ngó đối phương thấy nhân phẩm tao nhã không có dáng vẻ thất phu lỗ mãng, phong độ thật xứng với Ngô Đình Hương thành đôi người ngọc.

Y nghĩ tới hai người này ở với nhau một chỗ cũng là chuyện tự nhiên, chứ không nghĩ gì đến chỗ họ phạm tội.

Cao Thanh Vân quay lại nhìn Ngô Đình Hương, càng phát giác ra mối đồng tình của nàng không phải là lầm lạc. Có điều theo lẽ giáo ngoài đời trần tục thì họ là đôi gian phu dâm phụ.

Ngô Đình Hương giật giọng hỏi :

- Ô hay ! Cao huynh ngó gì vậy ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu tại hạ mà đem ý nghĩ trong lòng nói ra tất khiến hai vị phải giật mình kinh hãi.

Bành Xuân Thâm nở nụ cười cao nhã hỏi :

- Thật thế không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ vừa nghĩ rằng hai vị quả là lang tài nữ mạo trời sinh ra để sánh đôi với nhau.

Ngô Đình Hương đã ngoài ba mươi thôi nhưng mặt nàng còn non chỉ bằng người ngoài hai mươi mà thôi. Đối với việc đời nàng đã từng trải khá nhiều kinh nghiệm phong phú.

Tuy nhiên nàng nghe Cao Thanh Vân nói bậy cũng hơn hờ tươi cười ra chiều rất cao hứng.

Bành Xuân Thâm cũng cố vẻ cảm xúc. Hắn khẽ lắc đầu thờ dài.

Cao Thanh Vân thu bảo đao về, trở vào bộ bản ghế kê bên tường hỏi :

- Chúng ta vào trong kia ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện được không ? Nếu hai vị nhận thấy cần phải giết tại hạ thì tại hạ cũng xin bồi tiếp quyết không trốn lánh

Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương đưa mắt nhìn nhau. Hai người không ngờ sự tình diễn biến ra đến thế này. Xem chừng bây giờ không thể giải quyết bằng chuyện giết nhau.

Ngô Đình Hương tỏ vẻ đồng ý trước, Bành Xuân Thâm liền nhảy vào sảnh đường .

Ba người an tọa rồi, Ngô Đình Hương vỗ tay một cái. Một tên tiểu ty chạy vào. Quả nhiên nàng sai tiểu ty pha nước làm theo lời Cao Thanh Vân. .

Bành Xuân Thâm lên tiếng hỏi tiếp :

- Cao huynh tới đây có điều chi dạy bảo ?

Cao Thanh Vân thẳng thắn đáp :

- Có hai việc : một là xin hai vị chỉ giáo cách khác chế “cổ thuật” của Lục Minh Vũ.

Y vừa nói câu này, Bành, Ngô, hai người đều kinh hãi.

Ngô Đình Hương sai rót trà vào chung để trấn tĩnh tâm thần. Bành Xuân Thâm cố gắng nở một nụ cười mát. Y toan cất lời thì Cao Thanh Vân đã cướp lời :

- Bành huynh ! Ngô cô nương ! Xin hai vị hãy nghe tiểu đệ một lời, câu chuyện chúng ta đang bàn tới đây xin hai vị nên nói thực, đừng có lấp lửng.

Ngô Đình Hương gật đầu đáp :

- Như thế càng hay.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ cần đi cứu một cô bạn gái, hiện giờ cô ở với Lục Minh Vũ. Nếu chần chờ thì e rằng cô sẽ biến thành người Cực Lạc giáo.

Vừa đề cập đến Cực Lạc giáo Y vừa đưa cặp mắt sắc bén quan sát vẻ mặt Ngô Đình Hương và Bành Xuân Thâm. Quả nhiên phản ứng của hai người không làm cho y thất vọng.

Ngô Đình Hương trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cao tiên sinh đã đề cập tới Lục Minh vũ và Cực Lạc giáo, vậy chúng ta không nên quan co nữa. Có điều bản nhân chưa hiểu Cao tiên sinh bằng cứ vào điều chi mà cho là bọn bản nhân có liên quan tới Lục Minh Vũ cùng Cực Lạc Giáo ?

Nguyên Cao Thanh Vân cũng không đoán được bọn này với bọn Cực Lạc Giáo có mối liên quan gì. Y chỉ biết “mỹ thuật” của Ngô Đình Hương và “cổ thuật” của Lục Minh Vũ là kỳ công ngoại môn cùng một loại.

Vì thế y định học hỏi phép hoá giải “cổ thuật” ở nơi Ngô Đình Hương trước để tiện ứng phó với Lục Minh Vũ đang lấy Âu Dương Tĩnh đưa đi. :

Bây giờ tình thế biến đổi, Cao Thanh Vân nhận ra Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương nhất định có mối liên quan với Cực lạc giáo không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân đem tình trạng của Bành, Ngô kiểm thảo lại một lần rồi tìm ra kết luận một cách rất mau chóng. Y đáp :

- Việc Ngô cô nương luyện công phu ngoại môn, nguồn gốc có liên quan gì đến Lục Minh Vũ hay không tại hạ không dám đoán càn nhưng phía Bành huynh tu kín được mấy năm trời cũng như một

ngày, phái Lạc Xuyênl ngày đêm dòm ngó mà không điều tra ra được đủ tổ Bành huynh không những đã trốn được tai mắt phái Lạc Xuyên mà còn trốn được cả một số ngoại địch đáng sợ như Cực Lạc Giáo, y ngó sắc diện hai người rồi tiếp :

- Đứa nay tại hạ đã đến đây, không dám dấu diếm là chịu lời ủy thác của Diêu Văn Thái để hạ sát cô nương. Chắc các vị cũng biết rằng vụ này người thích khách được trả công rất hậu.

Ngô, Bành hai người đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngấm đề phòng, lặng lặng không nói gì.

Cao Thanh Vân xua tay nói tiếp :

- Nhưng sự thực tại hạ không giết người vô tội, tở như Ngô cô nương. Tại hạ đã thanh minh trước với Diêu Văn Thái là nếu không điều tra được Ngô cô nương đã phạm tội trái với phụ đào thì tại hạ tuyệt không hạ thủ.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Bây giờ Cao tiên sinh tính sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bây giờ tại hạ nhất quyết không hạ thủ ?

Cả Bành Xuân Thâm lẫn Ngô Đình Hương đều cảm thấy hứng thú, ngấm ngấm thở phào một cái.

Nên biết Cao Thanh Vân vừa rồi đã thò ra một chút thủ đoạn, Bành, Ngô biết y là một tay cực kỳ lợi hại.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Tại hạ phát giác ra Bành huynh có mối liên quan tới Cực Lạc giáo. Giả tở Cực Lạc giáo muốn tìm đến Bành huynh đã hạ sát, tại hạ cũng quyết không hạ thủ giết Ngô cô nương.

Bành Xuân Thâm hỏi :

- Giữa Cao huynh và Cực Lạc giáo ở vào thế chẳng đội trời chung như vậy ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Mối ân oán giữa cá nhân là việc nhỏ, nhưng khí vận võ lâm là việc lớn. Nếu Cực Lạc giáo của Lục Minh Vũ không bị phá tan mà đằng sau hấn đã có chỗ tựa thì đến ngày hấn chính thực ra đời tức là ngày thiên hạ điêu tàn và sinh linh bị đầu độc

Bành Xuân Thâm ngạc nhiên hỏi :

- Lục Minh Vũ còn chỗ tựa nào nữa ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu hấn không có chỗ tựa thì tại hạ đã quyết đấu sinh tử với hấn lâu rồi. Đồng thời nhiệm vụ của tại hạ là đối phó với chỗ tựa của hấn chứ không phải với chính hấn.

Y đảo mắt nhìn Ngô Đình Hương nói tiếp :

- Phái Lạc Xuyên đã điều tra được Lục Minh Vũ chuyên dùng cổ thuật. Cổ thuật của đàn ông cùng một đường lối với "My thuật" của đàn bà. Do đó, bọn họ nhân định Ngô cô nương có mối liên quan với Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân nói ra bao nhiêu việc trong bức màn bí mật khiến cho những người giàu kinh nghiệm biết ngay không phải là chuyện giả, vì bất cứ ai mà bịa chuyện cũng không thể đi vào tình trạng khúc chiết, phức tạp đến thế.

Ngô Đình Hương nhăn nhó cười hỏi :

- Giả tử bản nhân không có liên quan gì đến Cực Lạc giáo mà Cao tiên sinh chịu lời ủy thác của người lại được người đền đáp trọng hậu thì tiên sinh tất ra tay đẩy bản nhân vào nơi tử địa phải chăng ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Cái đó tại hạ chưa nghĩ tới. Nhưng có một điểm chắc chắn là Diêu Văn Thái lầm lẫn rồi.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Hấn lầm lẫn ở điểm nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bọn hấn đều cho rằng Ngô cô nương là con người thâm đặng, nhưng theo nhận xét của tại hạ thì trái lại, chẳng những cô nương không thâm đặng mà là con người trinh liệt nữa.

Ngô Đình Hương sững sốt hỏi :

- Hiển nhiên tiên sinh bắt gặp Bàn Xuân Thâm ở đây mà còn nghĩ vậy ư ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Bất luận ai ở đây, tại hạ cũng nghĩ thế.

Ngô Đình Hương buông tiếng thở dài, nhưng đồng thời lộ vẻ mừng vui, khẽ nói :

- Lời nói thốt ra từ miệng Cao tiên sinh thật khiến người ta khó lòng tin được.

Cao Thanh Vân nói :

- Tại hạ đã nghe lời tường thuật của Diêu Văn Thái lại nghe lời miêu tả của sư đệ y là Từ Phác, nếu bọn họ nói đúng thì Ngô cô nương phải có những cái nhìn lẳng lơ, cử chỉ quyến rũ, thâm tà mới phải.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ xem ra thì cô nương phong độ rất uy nghi, vượt qua sự tưởng tượng của tại hạ, chẳng có chút chi thâm tà. Vì thế mà lúc đầu tại hạ tưởng cô nương chẳng phải là Ngô Đình Hương.

Ngô Đình Hương mỉm cười. Hiển nhiên những lời lý luận của Cao Thanh Vân làm cho nàng rất khoan khoái.

Cao Thanh Vân đảo cặp mắt sắc bén nhìn mặt hai người nói tiếp :

- Tại hạ suy đi nghĩ lại thì thấy sự việc không hợp tình hợp lý. Mãi đến bây giờ với nghĩ ra duyên cớ. Vì họ thấy Ngô cô nương rèn luyện “mỵ công” nên hết thấy đồng môn ai cũng yên trí về tư cách thâm đặng của người luyện môn này. Trong bụng đã có sẵn thành kiến. Họ coi cô nương bằng con mắt khác thường. Thậm chí cả nụ cười hồn nhiên của cô nương họ cũng cho là biểu lộ thói thâm tà.

Cao Thanh Vân tự tin ở những lý luận của mình. Y nói tiếp:

- Ngô cô nương vốn là người được trời ban cho sắc đẹp, nhưng bọn kia đã yên trí cô nương luyện thành tính thâm đặng thì cái nhan sắc kia chỉ đưa tới khía cạnh xấu xa. Nói trấtlg ra họ cho là cái đẹp quyến rũ, lẳng lơ, thu hút đàn ông ở trong trạng thái thông thường, cô nương là đại tẩu của chúng, nên chúng không dám sinh tà niệm lại càng để ý hơn, cái nhìn của họ không khỏi thiên lệch.

Ngô Đình Hương đột nhiên quì xuống nói:

- Hỡi ôi! Cao Tiên sinh giải đáp được mối nghi ngờ cho tiện thiếp, nên nhận một lạy này.

Cao Thanh Vân vội nghiêng mình né tránh, đáp:

- Xin cô nương đứng dậy. Khi nào tại hạ dám nhận đại lễ của cô nương.

Ngô Đình Hương nghe giải thích một hồi rồi đứng dậy nói:

- Cao tiên sinh! Tiện thiếp tự biết mình không phải là kẻ thâm đặng. Tiện thiếp nhớ lại ngày trước mình đối với họ tử tế bao nhiêu họ càng muốn tránh xa mình bấy nhiêu, rồi sinh sự phân ly.

Cao Thanh Vân khuyên nhủ:

- Việc gì đã qua không nên nghĩ nhiều nữa. Đối với việc mà tại hạ đã chịu lời ủy thác cũng không giải quyết được. Tại hạ đành theo lại hành động của các vị ngày trước đưa một người giả ra để phúc đáp. Còn cô nương cùng Bành huynh nên đến nơi khác ẩn cư là xong.

Bành Xuân Thâm và Ngô Đình Hương đều lấy làm hoan hỷ, nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt.

Ngô Đình Hương nói:

- Công phu mà tiện thiếp rèn luyện, thực ra chỉ là môn trụ nhan và quả có chút tà môn.

Nàng ngó Bành Xuân Thâm nói tiếp:

- Y tinh thông “cổ thuật”. Hơn nữa bọn tiện thiếp chẳng những là chỗ quen biết từ trước, mà khi gặp mặt lại có cảm tình. Một là tiện thiếp căm hận Diêu Văn Thái, một là nghĩ tới tình nghĩa trước xưa, nên mới cùng y...